

משהו; שהיא לא מקופחתי."

כך הגיעה שרין אל מסלול תחרות מלכת היופי. היא לא הייתה בשם האטי רקציה היופית. חידוש נוסף בתחרות תחרות היופי בישראל, היתה הופעתן של צמד אחיות תאומות, שרה ומרים תלמי, שתיהן עולות חדשות מדרום-אפריקה, בנות תשע-עשרה וחצי. חייכניות, מקרינות חביבות ועלומים, נראו שתיהן כציון על עטי פת בוגנוביירה. הדימיון ביניהן היה כה רב, עד שכאשר באו לבחור בתמונתן של צולמו לפני התחרות, התקשו הן עצמן לקבוע איזו תמונה שייכת למי. ודקות ספורות לפני שהיה עליהן לעלות על המסלול, בפעם האחרונה, בשמלות נשף זהות, לא ידעו להבדיל בין השמלות שלהן, נאלצו למדוד את השמלות לפני שתקבענה איזה מספר להצמיד אליהן.

סיפרה שרה, הלומדת ריפוי-בעיסוק, והבוגרת מאחותיה, הלומדת הנראת, בחמש דקות: "לא רצינו ללכת לתחרות. לא חשבנו שיש לנו סיכוי כלשהו. אבל הלכנו בשביל החוויה שבדבר, והחלטנו להמשיך עד הסוף. אם כל אחת מאתנו היתה הולכת לבד, לא היינו נבחרות למועמדות הסופיות. הבחירה באה באמצע הבחינות או אמה אמרה: קחו את התחרות כחופשת שעשוע מהלימודים. אבל למרות שקשה להבדיל בינינו, מרים היא בעלת ערך יותר. יש לה יותר סתימות זהב!"

בשלב הראשון של התחרות נבחרה שרה תלמי כמלכת ירושלים. אחרי הבחירה יצאה אל מאחורי הקלעים, שכוכלה נרגזת על שהעדיפו אותה על אחותה: "זה נורא! למה עושים לנו את זה! למה היו צריכים להפריד בינינו?" היא ניסתה להסיר את סרט ההכתרה שלה, להלישו על אחותה, שהסבירה לה בענוה: "את לא מבינה שכל זאת יש הבדל בין שתינו? זה לא הגיע את שרה: "אני לא רוצה להיות מלכה לבד! או שתניו - או אף אחת." היא

קא בשעה ששלישית ומרים השמיע שיר על חומה של השמש הלוהטת, חדל. הקהל ציפה בהתרגשות לתוצאות ההצבעה. וכאן אירע המאורע, שכמעט פוצץ את התחרות. אברהם ניניו, מסיבות בלתי ידועות לאיש, הטיל את החטו שלו על בחירתה של שרין איברהם כמלכת היופי. שאר השופטים ניצבו נדהמים מול התפרצותו. אמר הפסל יצחק דניצגר, שהצביע בעד בחירתה של שרין: "להזמין את שרין לארץ לא להם! אבל לא לבחור מלכת-יופי ערבית!" השופטים ניסו לשכנע את ניניו לחזור בו, אך ללא הועיל. "אתם רוצים להיות לחזק - בבקשה!" צעק, "אני מתספר!"

כאשר הסיברו לו כי איננו יכולים להתנגד להחלטת הרוב, העלה ניניו טענה חדשה: הימצאותם של שניים ממארגני התחרות, עורך לאשה דוד קרטיק והעורכת האחראית חמדה נופר-מוזס, בין חבר השופטים. טרם הבחירה, לא היו לו כל טענות נגד השתתפותם כשופטים.

באמץ למנוע שערויה, וכדי להגיע למוצא של כבוד, הסכימו חמדה נופר-מוזס ודוד קרטיק להתפטר. אברהם ניניו נשאר בין השופטים. נערכה הצבעה חדשה. ובעוד שכהצבעה הראשונה קיבלה שרין 5 קולות נגד 4 קולות ריביתה, הרי בהצבעה השנייה קיבלה שרין רק 3 קולות מול 4 הקולות שהוענקו לאסתר כפיר, חיילת בצה"ל, בלונדית שנולדה בשאנחאי להורים ממוצא רוסי.

מאחורי הקלעים לא ידעו הבנות דבר על הקרב המתחולל בין השופטים. על ה"במה" ניסתה רבקה מיכאלי לרתק את הקהל, בעוד השופטים ממשיכים בדיוניהם, שרה שיר היתולית.

הלכתי לישיבת עבודה / שאל אותי מי איתה / אמרתי לו מתורכיה / אמר לי תסתובב בבקשה / ... הלכתי לישיבת עבודה / שאל אותי איתה / אמרתי לו ממרוקו / אמר לי תסתלק מפהו /

תאומות שרה ומרים תלמי

"או שתניו - או אף אחת."

... הלכתי לישיבת עבודה / שאל אותי מי איתה / אמרתי לו מפולניה / אמר לי תסתובב בבקשה

ואז נמסרו תוצאות ההצבעה. אסתר כפיר נבחרה כמלכת-היופי. שרין איברהם נבחרה כנערת ישראל, ביום האחרון של חודש מאי. היא תיצג את ישראל באחת מתחרות יות היופי הבינלאומיות.

בהתרגשות הענקת התארים והכתרים, נשכחו השופטים. אבל כאשר התבקש אברהם ניניו להסביר, אחרי התחרות, את סיבת התנגדותו לשרין, אמר: "אתם מתארים לעצמכם איזה סקאנדל היה אם היא היתה נבחרת? אני רציני שיבחרו מלכת-יופי ולא בגלל זה שהיא ערבית. אותי לא מעניין בצבע העור, המוצא והלאום. אין לי שום דבר נגדה, אבל לדעתי היא לא היתה היפה ביותר. אני גאה בתוצאות! אני חושב שהיו מעוניינים לבחור בה רק בגלל זה שהיא ערבית. זה חומר טוב לכותרות ה"עיתונים. הצבעתי בעדה כנערת ישראל. אני תמיד נלחם בעד צדק ואינני רוצה שיעשו עוול למישהו, ולכן אני משלם בעד זה." היתה זו טענה מוזרה בפי אדם ששם לאל כל מושג של הגיונות, דחקה בעת מילוי תפקידו כשופטת-תחרות.

במדינה

(המשך מעמוד 11)

להסתיים בכך, אילמלא קם לפתע הרב לני דאו, המקורב לאגודת-ישראל, והודיע כי אין להסתפק בהחלטות המילוליות, אלא יש גם לתכנן שורה של צעדים מעשיים. דיון בצעדים אלה, הודיע הרב, ייערך בביתו, ביום השלישי.

מאנשי הפועל המזרחי, שנכחו במקום, לא נעלמה מטרותו המוסתרת של הרב. היה ברור, כי לגדאו רוצה להציע שורה של צעדים קיצוניים, העלולים להעמיד במבוכה את השר חיים שפירא.

לפיכך קם הגבאי של בית-הכנסת, אברהם פלדמן, הכריז כי האסיפה לא תיערך בבית לגדאו, אלא בבית-הכנסת. הוא הוסיף נ"מ: "קופרברג היה כאן מתפלל קבוע, ויש לנהל את כל המערכה מבין כותלי בית-הכנסת זה."

לגדאו חזר והודיע: ההתייעצות הסגורה תיערך בביתו, לא בבית-הכנסת. פלדמן לא ויתר. הוא נראה קם ממקומו ומתקרב ל"מיקרופון. ואז צץ מן הצד יצחק שכטר, בריאהבשר ובעל אף הנשר, והחל צועד לעומת פלדמן. תוך שניות החלו השניים מתכתשים, כששכטר מנחית אגרופים כפלי-מין ופלדמן בועט בו ברגליו.

הקטטה התרחבה. גוש האנשים שעמד תחילה מלוכד בזעמו, החל מלה את ה"זעם איש ברעהו. הרבנים ניסו להרגיע את נאמניהם, אולם כאשר שקטו הרוחות, שכב אברהם פלדמן כולו נוטף דם. הוא זעק: "עכשיו אני דומה לקופרברג. אותו לפחות תחכו לאחר המות - אותי תתכו בחיים!"

תולדות

צו חירום

ישוע אלקיים, בעל הבית שברחוב מלצ'ט 42 בתל-אביב, נשם לרחוקה. זה עתה פסק בית-משפט נוסף, בפעם הסופית, כי הוא רשאי לפנות את בית-הכנסת הקטן, השוכן מזה 22 שנים באחת מדירות הבית שלו. היה זה אחרי שנסיונו הקודם לבצע את צו הפינוי, בעזרת קצין משטרה ופקיד ההוצאה לפועל (העולם הזה 1341), נתקל בהתנגדות המתפללים, שפנו שוב לבית-המשפט בבקשת דחייה.

המתפללים קיוו, כי בית-המשפט יעניק להם ארכה מספקת, עד שהמד"ל תצליח להעביר בכנסת חוק מיוחד, שבא להעניק למתפללים זכות חוקית על הדירה. הם התאכזבו, ואלקיים החל מתכנן את ביצוע הצו.

ואז הונחתה עליו מכה מכיוון בלתי צפוי. שרה-אוצר גייס את חוקי התרומ, חתם על צו שהפקיע את דירת המריבה לצרכי מינהל מקרקעי ישראל. המינהל העמיד אותה לרשות המתפללים.

חינוך

בחירת ברות

"הודעו לנו למקרא האחוז הגבוה של כש-לונות בבחינות-הבגרות בקרב התלמידים הערביים, נאמר במכתב. "ברצוננו להיפגש אישית עם כבוד השר ולשוחח עימו ב"עניין זה."

מכתב זה, שהגיע השבוע לידי שרה-חיי נופר-והתרבות, לא היה מיוחד בתוכנו - אלא בתחיתמו שבו. החותמים היו שני צעירי רים עיבריים, תלמידי תיכון, נציגי ועד הנוער הישראלי לאחווה יהודית-ערבית.

חניכיה של טוני. כאשר הוקם הוועד באופוסטונטאני, לפני כמה חודשים, הקדיש את עיקר מירצו למאבק לביטול ה"מימשל הצבאי. אולם בהיכנסם לעובי ה"קורה של הבעיה, עלה על דעת התלמידים כי קודם כל עליהם לעסוק בעניינים הנוגעים לרבים בני גילם ומעמדם - התלמידי דים התיכונים.

כך נולד הרעיון לערוך בתל-אביב סימפוזיון יהודי-ערבי לביטול הסיבות של כ"ר שלון התלמידים הערביים בבחינות. הדבר נראה קל - אך היתה זאת טעות. התלמידים נוכחו לדעת כי אפילו עריכת סימפוזיון חינוכי כזה, ללא רקע פוליטי, נתקלה במכשולים חמורים.

המחנכים העיבריים, שהבטיחו תחילה את השתתפותם, הפרו כולם את הבטותיהם, מחשש פן ירגזו הדבר את משרד-החינוך. טוני פנה ללה, מנהלת בית-הספר תיכון חדש בתל-אביב, הודיעה שהיא "מוכנה לפעול רק עם אנשים המסכימים עימה בכל" - קרי:

מפ"ם. אולם, ניחמה היא את היוזמים, היא עושה רבות לחינוך תלמידי בית-ספרה ל"אחת-עמים.

היוזמים ניזכרו בכך בעת הסימפוזיון עצמו, שנערך בבית ציוני אחריקה. קברו צה קטנה של תלמידים השתללה בכל כוחה לפוצץ את האסיפה. היו אלה, בעיקר, תלמידיה של טוני הלה מתיכון חדש.

עדיפות לפורים. לעומת זאת, נענו המחנכים והסטודנטים הערביים בהתלהבות להזמנה. התלמידים התל-אביביים נידהמו לשמוע מפיהם מה המצב בחינוך הערבי: השיכון הגרוע של בתי-הספר הערביים, מהם רבים במבנים שאינם ראויים לשימוש; חסרונם של סיפרי לימוד במיקצועות רבים; אי-קיומם של בתי-ספר מיקצועיים וחקלאיים ערביים; קבלת המורים הערביים באמצעות סוכני המימשל הצבאי, הרוחים בוגרי-אוניברסיטה בעלי דעות עצמאיות, מעדיפים על-פניהם מורים בלתי-מוסמכים, ללא תעודת-בגרות.

השבוע לא היה עדיין ברור אם שר החינוך יאות לקבל משלחת של חברי ה"ועד. אך היוזמה עצמה חשובה יותר מ"תוצאותיה המיידיות. כי בפעם הראשונה נודע לתלמידים הערביים כי הבריהם עיבריים מתעניינים בבעיותיהם, מוכנים לפעול כדי לעזור להם.

בשביל היוזמים היתה זאת בחינת בגרות, בה עמדו בהצלחה.

ציונות

קצר וקולע

משה שרת, יושב-ראש ההנהלה הציונית, בחוברת הנושאת את הכותרת "על מצב ה"תנועה הציונית בעולם":

"לעומת ההתורקנות וההתבטלות שבהתבוללות, זיוף העצמיות, ההתחפשות, תכ"ס ה"רמיה העצמית ואחיות העינים כלפי אחרים, מציגה הציונות חזות של לאומיות בריאה ושלמה, תסיסה אינטגרלית ודינאמית של היהדות בת זמננו, הבלטת הישות ה"קבוצית של העם היהודי, סיפוח ערכים של תרבות לאומית ושל מוסר לאומי, חינוך כמפעל של תחייה, תחיית הלשון ה"קדומה שהיתה ללשון צעירה וחדשה, וב"מרכוס ובשיאם של כל ערכים אלה - מדינת ישראל כמות מושלמת של חיים יהודיים מלאים, שבוקעת ממנה השראות של יצירה אנושית אדירה, חברתית ורוחנית, עולם חשוב, ששורשיו עתיקיימיו, המל"היב זמיון והכובש לבבות."

תעופה

יונים ונשרים

שביתת-הנשק, שהושגה באל-על עם סיום שביתת צחתי האחר לפני שלושה חודשים, הקפיאה את החזית במצב משונה:

מצד אחד עמדו צחתי האחרי, שנאלצו לחתור על דרישתם ולחזור לעבודה - אך תוך סירוב להיכנע כניעה מוחלטת לתכ"ס משפיל של ההנהלה. ממול התייצבה ההנהלה, שנשבעה נקם במנהיגי השביתה. מן הצד עמדה ההסתדרות, שנטלה לעצמה את תפקיד המשקיף הניטראלי.

השבוע, לפתע, תקע המשקיף הניטראלי סכין בוגדנית בגב צחתי האחרי. קבעה וע"דה הסתדרותית: יש לפזר את ועד צחתי האחרי הקיים, לבחור ועד חדש במקומו ב"הקדם. לחברי הוועד הנוכחי, שהנהיגו את השביתה, לא תהיה זכות להציג את מועמדותם בבחירות לוועד החדש.

היתה זו הפעם הראשונה בתולדות ה"עבודה המאורגנת בארץ, שגורם מן החוץ מכתיב לעובדים מי יהיו נציגיהם המיקצוריים. רטנו אנשי א"א: "ההסתדרות, ש"צריכה להגן עלינו, מכרה אותנו להנהלה. היא הפכה את עצמה למכשיר ההתנקמות של בן-אריץ."

היה לכך טעם-לאחי לא-נעים: ההסתדרות עצמה שותפת בחברת אל-על. יצא, איפוא, שהמעביד מנסה לכפות על העובדים מי ייצג אותם בפניו. דוגמה קלאסית של אי-גוד צהוב, הממונה על-ידי המעביד ונש"מץ לו, כאשר הוא מצאה עליו לבגוד ב"עובדים.

פגיעה בכיס. החלטה זו תפסה את א"א באש צולבת. כי גם בחזית הראשונה לא פסקו ההתנגשויות עם ההנהלה, על אף הסכס שביתת-הנשק.

היריה הראשונה באה מצד ההנהלה. זו

★ ★ ★

"אני מתפטר!"

קם הבחירה התקרב לסימו. ה"גשם, שהחל לספסף בסיוט ענק דו"